

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7Sa/16/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7019200747
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Hvišč, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7019200747.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudcom JUDr. Ondrej Hviščom, PhD., v právnej veci žalobkyne: G. M., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť T., bez cestovných dokladov, trvale bytom T., A. V. ul. X,M., Q. Q., toho času umiestnená v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov A., K. XX, XXX XX A., Slovenská republika, právne zastúpená: JUDr. Radoslav Soták, advokát, Advokátska kancelária so sídlom Námestie Slobody 7, 071 01 Michalovce, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie hraničnej kontroly PZ Košice - letisko, 041 75 Košice - letisko, v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného vo veci zaistenia žalobkyne č. PPZ-HCP-PO9-2019/046077-013 zo dňa 22.08.2019, takto

rozhodol:

- I. Krajský súd v Košiciach správnu žalobu **z a m i e t a**.
- II. Účastníkom **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Včas podanou správnu žalobou vo veci zaistenia, podanou žalovanému dňa 10.09.2019, doručenú správnomu súdu dňa 25.09.2019, právny zástupca žalobkyne žiadal zrušiť rozhodnutie žalovaného, Prezídia Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie hraničnej kontroly PZ Košice - letisko zo dňa 22.08.2019, č. PPZ-HCP-PO9-2019/046077-013, o zaistení žalobkyne a nariadiť, aby bola žalobkyňa G. M., nar. XX.XX.XXXX, št. príslušnosť: T., toho času umiestnená v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov A., K. XX, XXX XX A., Slovenská republika, bezodkladne prepustená zo zaistenia.

I. Administratívne konanie

2. Napadnutým rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO9-2019/046077-013 zo dňa 22.08.2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“), žalovaný rozhodol o zaistení žalobkyne, ako žiadateľky o udelenie azylu, dňom 22.08.2019 na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do 22.11.2019 na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jej žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jej úteku a zároveň žalobkyňu umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov A., K. XX, XXX XX A..

3. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa bola dňa 22.08.2019 transferovaná na územie Slovenskej republiky z územia Nemecka podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej len „Dublin III“).

Následne žalovaný popísal cestu a správanie žalobkyne (predložený pozmenený cestovný doklad) od jej prvého príchodu na letisko Košice dňa 14.11.2018 v čase o 19.45 hod. cez konanie o zákaze vstupu žalobkyne na územie Slovenskej republiky, ktoré bolo zastavené z dôvodu podania žiadosti o azyl a cez konanie o udelení azylu, ktoré bolo zastavené dňa 14.01.2019 z dôvodu svojvoľného odchodu a následného úteku zo Záchytného tábora v I.. V tejto súvislosti je potrebné podotknúť, že žalobkyňa bola počas azylového konania uznaná vinnou z prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona, trestným rozkazom Okresného súdu Košice II pod sp. zn. OT/204/2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17.11.2018.

4. Žalobkyňu považoval žalovaný správny orgán za žiadateľku o medzinárodnú ochranu na základe čl. 2 písm. b/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26. júna 2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu.

5. Z uvedeného dôvodu žalovaný správny orgán dňa 22.08.2019 upovedomil žalobkyňu, ako účastníčku konania podľa § 18 ods. 3 zákona 71/1967 Zb. o správnom konaní, o začatí konania vo veci zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov. Počas uvedeného správneho konania žalovaný správny orgán spísal so žalobkyňou dňa 22.08.2019 zápisnicu pod sp. zn. PPZ-HCP-PO9-2019/046077-012, o ktorej v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia uviedol: „V zápisnici účastník konania uviedol skutočnosti ohľadom okolností súvisiacich s jeho prvým vstupom na územie Slovenskej republiky. Účastník konania uviedol, že s ním v rámci azylovej procedúry bol vykonaný iba vstupný pohovor dňa 21.11.2018. Účastník konania ďalej v spracovanej zápisnici uviedol, že po podaní jeho žiadosti o udelenie azylu strávil na území Slovenskej republiky necelé dva mesiace, a potom ušiel do zahraničia. Účastník konania ďalej uviedol, že dôvodom jeho úteku zo Slovenska bola skutočnosť, že na území Slovenska sa necítil s manželom dobre a chceli žiť v inej krajine. Účastník konania ďalej uviedol, že počas jeho pobytu v zahraničí nekontaktoval Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, akýkoľvek iný štátny orgán Slovenskej republiky alebo akýkoľvek iný subjekt na území Slovenskej republiky a nezisťoval stav svojej žiadosti o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, z dôvodu, že o azyl na Slovensku sa účastník konania nezaujímal a od začiatku sa s manželom chcel dostať do Anglicka. Účastník konania tiež uviedol, že na Slovensku nikdy nechcel ostať a o azyl na Slovensku nemá záujem.“

6. Ohľadom dodržania právnych podmienok na zaistenie žiadateľa o medzinárodnú ochranu žalovaný správny orgán vymedzil relevantnú právnu úpravu (ods. 4 str. 4 až ods. 3 str. 6 preskúmaného rozhodnutia) a ďalej v odôvodnení uviedol: „Správny orgán pri posudzovaní osoby účastníka konania preskúmal doterajšie správanie účastníka konania, pričom vzal do úvahy jeho predchádzajúcu trestnú činnosť na území Slovenskej republiky, za ktorú bol právoplatne odsúdený. Ďalej sa správny orgán zaoberal aj správaním účastníka konania v čase, keď požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Potom, čo bola prijatá žiadosť účastníka konania o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, bol účastník konania prijatý a umiestnený v ZT I.. Toto zariadenie je zariadením MV SR s otvoreným režimom a toto zariadenie slúži pre potreby žiadateľov o azyl na území Slovenskej republiky. Účastník konania napriek tomu zneužil otvorený režim zariadenia a ušiel zo ZT I. do G.. Správny orgán zároveň poukazuje na dĺžku pobytu účastníka konania na území Slovenskej republiky počas azylovej procedúry, ktorá trvala ani necelé dva mesiace. Ďalej sa správny orgán zaoberal aj správaním účastníka konania počas jeho pobytu v zahraničí, pričom poukazuje na tú skutočnosť, že dňa 02.07.2019 bol naplánovaný dublinský transfer z G. na územie Slovenskej republiky, ktorý bol však zo strany účastníka konania prekazený. Dôvodom nevykonania dublinského transferu bola skutočnosť, že účastník konania účelovo zmaril plánovaný dublinský transfer z dôvodu, že sa na územie Slovenskej republiky nechcel vrátiť, a ani na ňom zotrvať. Uvedenú skutočnosť potvrdzuje aj spracovaná zápisnica pod PPZ-HCP-PO9-2019/046077-012 zo dňa 22.08.2019. Správny orgán zároveň podotýka, že k úspešnému vykonaniu dnešného dublinského transferu účastníka konania na územie Slovenskej republiky prispela najmä tá skutočnosť, že tento transfer bol vykonaný formou eskorty. S poukázaním na uvedené správanie účastníka konania správny orgán upriamuje pozornosť na tú skutočnosť, že účastník konania v skutočnosti nemá reálny záujem o poskytnutie azylu na území Slovenskej republiky.“

7. V súvislosti s účelom zaistenia, t.j. či zistenie tých skutočností, na ktorých je založená žiadosť účastníka konania o udelenie azylu, by bez jeho zaistenia nebolo možné získať, najmä, ak existuje riziko jeho úteku, správny orgán uviedol, že vzhľadom na vykonaný vstupný pohovor so žalobkyňou

v pôvodnom azylovom konaní a jej následným útekom a následným opätovným vstupom na územie Slovenskej republiky, bude nutné v tomto konaní vykonať opätovne nový vstupný pohovor, ako aj všetky súvisiace úkony. Z uvedeného dôvodu žalovaný správny orgán považoval fyzickú prítomnosť v azylovej procedúre za nevyhnutnú.

8. Počas konania žalovaný správny orgán zistil, že žalobkyňa je v treťom mesiaci tehotenstva. Uvádza: „Uvedené potvrdzuje aj nájdená tehotenská knižka v G. jazyku počas prehliadky u účastníka konania. V súvislosti so svojim tehotenstvom účastník konania uviedol, že tehotenstvo zvláda úplne bezproblémovo. Neužíva žiadne lieky a nemá lekárom stanovený ani žiadny špeciálny režim. Stav účastníka konania nevyžaduje žiadnu špeciálnu zdravotnú starostlivosť, a ani inú obdobnú starostlivosť. Okrem občasných nevoľností sa cíti zdravotne v poriadku a netrpí žiadnym ochorením alebo chorobou. Na základe uvedeného má správny orgán zato, že samotnú graviditu účastníka konania nepovažuje za prekážku jeho zaistenia a umiestnenia v ÚPZC A., nakoľko bude účastníkovi konania poskytnutá potrebná zdravotná pomoc a účastník konania bude pod neustálym lekárskeym dohľadom.“

9. V súvislosti s uplatnením alternatív zaistenia v zmysle § 89 zákona o pobyte cudzincov správny orgán poukázal na jej ekonomickú a sociálnu situáciu, ale najmä na doterajšie správanie a konanie žalobkyne. Po posúdení týchto skutočností uviedol: „Po zhodnotení dôkaznej situácie a na základe hore uvedených skutočností správny orgán usúdil, že existuje vysoké reálne riziko a dôvodná obava, že sa účastník konania pokúsi o útek z územia Slovenskej republiky opäť, čím dôjde k zmareniu zisťovania tých skutočností, na ktorých je založená žiadosť účastníka konania o udelenie azylu na území Slovenskej republiky.“

10. Dobu zaistenia stanovil žalovaný správny orgán na základe komparácie osoby žalobkyne a aplikačnej praxe Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Vzhľadom na to, že v minulosti žalobkyňa do dvoch mesiacov od začatia azylového konania, nezákonne opustila územie Slovenskej republiky, správny orgán považoval stanovenie kratšej doby zaistenia, ako sú tri mesiace, za neúčelné a neefektívne.

II. Správna žaloba a vyjadrenie žalovaného

11. Žalobca podal proti preskúmanému rozhodnutiu na tunajší správny súd včas správnu žalobu vo veci zaistenia podľa štvrtej hlavy, tretej časti SSP z nasledujúceho dôvodu.

12. Podľa názoru právneho zástupcu žalobkyne: „S napadnutým rozhodnutím žalovaného nesúhlasíme v celom jeho rozsahu z dôvodu, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Napadnuté rozhodnutie žalovaného je taktiež nedostatočne odôvodnené z pohľadu účelnosti a efektivity zaistenia žalobcu, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. Napadnuté rozhodnutie žalovaného vykazuje taktiež prvky zmätočnosti, a tým aj nepreskúmateľnosti, z dôvodu nedostatočného ustálenia zákonného účelu zaistenia žalobkyne, ako aj z dôvodu, že nie je riadne odôvodnené.“

13. Právny zástupca v žalobe uviedol, že žalobkyňa je zaistená „čisto formálne a neúčelne, v dôsledku ktorých je jeho držanie v zaistení v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru.“ Poukázal na rozpor s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva, pričom citoval z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1SZa/6/2016.

14. V správnej žalobe právny zástupca poukázal na zraniteľnosť žalobkyne, keďže je tehotná a na aplikáciu § 88 ods. 8 zákona o cudzincoch, pričom namietal, že z preskúmaného rozhodnutia nie je možné zistiť dôvod zaistenia a dôvod dĺžky zaistenia. Argumentoval najmä tým, že žalovaný neuviedol, ktoré konkrétne úkony bude musieť zariadenie pre cudzincov vykonať za účelom vybavenia žiadosti o azyl, a aké dôkazné prostriedky použil pri stanovení dĺžky doby zaistenia. Poukázal na rozhodovaciu prax tunajšieho správneho súdu rozhodnutiami sp. zn. 1Sp/20/2012 a 1Sp/36/2014, resp. NS SR sp. zn. 10Sza/4/2012.

15. Právny zástupca v správnej žalobe poukázal tiež na to, že z preskúmaného rozhodnutia nie je možné zistiť, z akého dôvodu nie je možné využiť menej závažné prostriedky podľa § 88a ods. 1 v kontexte § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov. Ohľadom tejto námietky právny zástupca zastáva názor, že „v prípade navrhovateľa, ako žiadateľa o azyl, prichádzalo do úvahy v zmysle zákona o azyle (§ 23 ods. 3 písm. c/, resp. § 23a ods. 1 zákona č. 48/2002 Zb.) zdržiavanie sa v azylovom zariadení bez možnosti udelenia priepustky, čím sa správny orgán nezaoberal, resp. z odôvodnenia jeho rozhodnutia to nevyplýva.“

16. V ďalšej časti správnej žaloby právny zástupca poukázal na názor Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnutý v rozhodnutí sp. zn. II.ÚS 147/2013-50, podľa ktorého veľká pravdepodobnosť udelenia azylu, resp. doplnkovej ochrany, ktorá by bola zrejma už v okamihu rozhodovania o zaistení cudzinca, by mohla predstavovať prekážku zaistenia cudzinca. V tejto súvislosti právny zástupca uvádza, keďže žalobkyňa pochádza z T., prichádza do úvahy aj udelenie azylu z humanitných dôvodov.

17. Nepreskúmateľnosť napádaného rozhodnutia vidí právny zástupca aj v tom smere, že nie je v ňom bližšie zdôvodnené, z akého dôvodu je umiestnenie v A. pre tehotnú žalobkyňu účelnejšie ako v Humennom. Záverom v správnej žalobe uvádza, že prípad predchádzajúceho opustenia Slovenskej republiky, resp. pôvodný cieľ cesty žalobkyne do inej krajiny Európskej únie, nepredstavuje dostatočný predpoklad existencie rizika úteku, už aj vzhľadom na to, že žalobkyňa chce ostať na území Slovenskej republiky a potrebuje opateru svojho manžela, vzhľadom na svoj zdravotný stav.

18. Z vyššie uvedených dôvod právny zástupca navrhuje, aby správny súd rozhodnutie žalovaného zrušil a nariadil bezodkladné prepustenie žalobkyne zo zaistenia.

19. Listom č. PPZ-HCP-PO9-2019/046077-026 zo dňa 22.09.2019 sa vyjadril k správnej žalobe žalovaný správny orgán. Vo vyjadrení uviedol, že považuje namietané skutočnosti právnym zástupcom žalobkyne v správnej žalobe za nespôsobilé vyvolať zrušenie napadnutého rozhodnutia.

20. Ohľadom žalobnej námietky, že zaistenie žalobkyne je nezákonné vzhľadom na to, že je zraniteľnou osobou, keďže je tehotná uvádza: „zdravotný stav žalobcu bol dôležitou okolnosťou, s ktorou sa v konaní vysporiadal, a preto spôsobil, ako vec posúdil a vyhodnotil, bol náležitý a dostatočný so zreteľom na všetky okolnosti týkajúce sa osoby žalobcu. Samotné tehotenstvo, resp. gravidita, je prirodzeným fyziologickým stavom ženy, čiže sa nejedná o stav, ktorý by mal automaticky zakladať prekážku alebo nejaké obmedzenia, ktoré bolo potrebné prijať vo vzťahu k osobnej slobode žalobkyne.“ Na podporu tohto tvrdenia cituje z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 42/2018-13 zo dňa 18.01.2018.

21. Vo vyjadrení žalovaný správny orgán poukazuje na okolnosti, za ktorých žalobkyňa opustila územie Slovenskej republiky a vzhľadom na to, že po požiadaní o medzinárodnú ochranu, sa po úteku v zahraničí nesnažila kontaktovať Migračný úrad SR, vníma takéto konanie žalobkyne za „čisto za formálnu záležitosť, vykonanú s jediným cieľom, a to dostať sa do svojej pôvodne zamýšľanej cieľovej krajiny.“

22. Správny orgán poukazuje ďalej na nevyhnutnosť zaistenia žalobkyne, ako zraniteľnej osoby, pretože existuje riziko jej úteku a aj vzhľadom na jej zdravotný stav, ju bolo potrebné umiestniť ÚPCZ A.U., kde je nepretržitý lekársky dohľad.

23. V súvislosti s dĺžkou zaistenia žalobkyne správny orgán uviedol, že vzhľadom na komunikáciu, ktorú mal s Migračným úradom SR, ktorý ho odkázal na zákonnú šesťmesačnú lehotu, pristúpil len k trojmesačnej dobe zaistenia, nakoľko ju považoval za dostatočnú. Opäť poukázal aj v tejto súvislosti na okolnosti a správanie žalobkyne počas umiestnenia v ZT I..

24. Ohľadom vytýkanej vady rozhodnutia z dôvodu neuvedenia konkrétnych úkonov, aké bude musieť zariadenie pre cudzincov vykonať za účelom vybavenia žiadosti o azyl žalovaný uvádza: „Z dôvodu, že ide o samostatný a autonómny správny orgán, ktorý vedie konanie samostatne a nezávisle, nemá zo zákona, a ani na základe iných postupov, povinnosť informovať žalovaného o plánovaných úkonoch alebo o postupoch v konaní. Žalovanému zároveň neprislúcha, a ani nie je oprávnený, takéto informácie od Migračného úradu MV SR vyžadovať, nakoľko sa nepovažuje za subjekt alebo stranu v konaní

žalobcu o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Na dôvažok, žalovaný nie je povinný informovať žalobcu o úkonoch, ktoré s ním budú vykonávané v procese vybavovania jeho žiadosti o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, nakoľko o tom sám nemá vedomosť, a ani mu to neukladá žiadna zákonná povinnosť.“

25. K námietke využitia alternatív k zaisteniu žalobkyne žalovaný správny orgán uvádza tie isté argumenty, ktoré už uviedol v preskúmanom rozhodnutí (bod 7. rozsudku). Argumentáciu založenú na náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II.ÚS 147/2013-50, ktorým právny zástupca žalobkyne argumentuje, považuje žalovaný za zmätočnú a tendenčnú, pretože nepojednáva o totožnom právnom inštitúte. V tejto súvislosti taktiež uvádza: „Žalovaný je zároveň toho názoru, že právny zástupca žalobcu nemôže vopred prejedukovať aké podmienky, resp. aké hrozby žalobcovi v jeho domovskej krajine hrozia, nakoľko ide o subjektívnu a individuálnu záležitosť, ktorou sa bude Migračný úrad MV SR dôsledne v konaní o udelení azylu podrobne zaoberať. Na margo uvedeného žalovaný uvádza, že žalobca neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti ohľadne jeho osoby, ktoré by odôvodňovali záver, že je veľká pravdepodobnosť udelenia azylu, resp. doplnkovej ochrany, ako to vyplýva z predmetného nálezu Ústavného súdu SR.“

26. K otázke udelenia, alebo neudelenia priepustky podľa § 23 ods. 3 písm. c/, resp. § 23a ods. 1 zákona č. 48/2002 Z. z. o azyle (ďalej len „zákon o azyle“) žalovaný uvádza, že nie je príslušným orgánom na rozhodovanie o zdržiavaní sa v azylovom zariadení bez možnosti udelenia priepustky alebo, či má byť takáto priepustka udelená, alebo neudelená. „Žalovaný nedisponuje žiadnou právomocou, aby mohol nariadiť o udelení, resp. neudelení takejto priepustky. Takúto možnosť, resp. oprávnenie, mu nepriznáva ani žiadna právna norma. Udelenie, resp. neudelenie priepustky, zároveň nie je možné považovať za alternatívu zaistenia v zmysle § 89 zákona o pobyte cudzincov, nakoľko takýto postup zákon o azyle, a ani zákon o pobyte cudzincov nepripúšťa.“

27. Vo vyjadrení sa správny orgán zaoberal aj dôvodom, prečo žalobkyňu umiestnil v ÚPZC A. a nie v ZT I.. K tomuto uvádza: „Žalovaný zároveň zdôrazňuje, že v rámci konania o zaistení žalobcu, ako žiadateľa o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, nebol povinný uvádzať výhody, resp. prečo je umiestnenie žalobcu účelnejšie v A.. V prípadoch, že bude žiadateľ o azyl prevezený do ZT I., ktoré je zariadením Migračného úradu MV SR, žalovaný nebude nijako rozhodovať. Jedná sa len o poskytnutie určitého servisu vo vzťahu k žiadateľovi o azyl. Takáto služba bola mimochodom žalobcovi a jej manželovi poskytnutá v prechádzajúcom konaní o udelení azylu na území Slovenskej republiky. Z tohto zariadenia však žalobca ušiel do zahraničia. Zaistením žalobcu žalovaný pristúpil k obmedzeniu jeho osobnej slobody za striktné uvedených zákonných dôvodov a z dôvodov, ktoré detailne uviedol a popísal v samotnom napadnutom rozhodnutí o zaistení.“

28. K motivácii žalobkyne opustiť územie Slovenskej republiky žalovaný správny orgán uvádza, že táto súvisí s celkovými okolnosťami jej príchodu, zotrvania a úteku. Opäť popisuje situáciu (pozri bod 5. rozsudku), ktorá mala za následok vyhodnotenie existencie rizika úteku, pričom tvrdenie právneho zástupcu o vôli žalobkyne zostať na území Slovenskej republiky, považuje za ničím nepodložené. Okrem uvedeného uvádza: „Nakoľko predchádzajúca trestná činnosť žalobkyne plne nadväzuje a súvisí s posúdením osoby žalobkyne a jej správania, bol žalovaný, ako správny orgán, povinný zaoberať sa všetkými skutočnosťami zistenými v konaní, teda aj protiprávnym konaním žalobcu.“ Umiestnením žalobkyne spolu s jej manželom v rovnakom zariadení, čiže v ÚPZC A. bolo podľa žalovaného správneho orgánu zabezpečené, aby nedošlo k ich rozdeleniu a pretrhnutiu rodinných väzieb, ako manželov, počas ich pobytu na území Slovenskej republiky.

29. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, žalovaný navrhol správnu žalobu zamietnuť.

III. Priebeh pojednávania a právny názor správneho súdu

30. Krajský súd v Košiciach, ako vecne a miestne príslušný súd, preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného a na nariadenom pojednávaní podľa ustanovenia § 206 a nasl. zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), postupujúc a zisťujúc neformálne všetko potrebné pre preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia, dospel k záveru, že argumentácia žalobcu v správnej žalobe nie je dôvodná.

31. Podľa § 229 SSP, správny súd správnu žalobu zamietol a konštatuje, že žalovaný sa podrobne zaoberal všetkými skutočnosťami a na základe náležite zisteného skutkového stavu zákonným spôsobom rozhodol.

32. Predmetom konania je preskúmanie rozhodnutia o zaistení žalobkyne č. PPZ-HCP-PO9-2019/046077-013 zo dňa 22.08.2019, ktorým žalovaný v zmysle § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov zaistil žalobkyňu, ako žiadateľku o udelenie azylu, dňom 22.08.2019 na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do 22.11.2019, na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jej žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jej úteku a zároveň žalobkyňu umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov A..

33. Krajský súd sa na pojednávaní dňa 02.10.2019, na ktorom sa zúčastnil právny zástupca žalobkyne JUDr. Radoslav Soták a za žalovaného, na základe poverenia č. KM-OPS4-2018/001604-262 zo dňa 25.06.2018, M.. T.. N. C., najskôr zaoberal otázkou upresnenia petitu správnej žaloby, nakoľko sa v ňom uvádzala iná osoba, ako žalobkyňa. Právny zástupca listom predloženým na pojednávaní upresnil petit správnej žaloby tak, že žiadal zrušiť preskúmané rozhodnutie, ktoré sa týkalo žalobkyne. Počas pojednávania predniesol svoje vyjadrenie, ktorým zopakoval argumentáciu obsiahnutú v správnej žalobe. Žalovaný zotrval na svojom vyjadrení.

34. V súvislosti s námietkou neúčelnosti zaistenia žalobkyne sa správny súd zameril na právnym zástupcom citované súdne rozhodnutie (bod 13. rozsudku), pretože iné dôvody neúčelnosti v súvislosti s dôvodom podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov neuviedol. Uvedené rozhodnutie NS SR pojednáva o prípade zaistenia cudzinca na účel vyhostenia, čo nie je prípad žalobkyne. Dôvody reálnej vyhostiteľnosti cudzinca, ktoré determinujú existenciu jeho zaistenia, nie sú aplikovateľné v prípade zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. b/. Preto takáto námietka nemohla spôsobiť súdne prehodnocovanie právneho názoru správneho orgánu v preskúmanom rozhodnutí.

35. Ohľadom pochybností, ktoré sa týkali doby zaistenia, správny súd poznamenáva, že z preskúmaného rozhodnutia zrozumiteľne vyplýva, prečo a ako stanovil správny orgán práve dobu tri mesiace (pozri bod 10. a 20. rozsudku). Správny orgán zohľadňoval pri stanovení dĺžky viaceré kritéria, pričom ich v súlade so zákonom vyhodnotil. Teda nemožno súhlasiť, že napádané rozhodnutie je v tejto časti nepreskúmateľné. Správny súd zohľadnil aj námietku právneho zástupcu, ktorá sa týkala nepreskúmateľnosti rozhodnutia vo vzťahu k stanoveniu dĺžky zaistenia z dôvodu, že správny orgán neuviedol konkrétne úkony, ktoré bude potrebné v ďalšom konaní vykonať. V tejto súvislosti dáva správny súd do pozornosti vyjadrenie žalovaného (pozri 24. bod rozsudku), s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje.

36. Žalobná námietka ohľadom existencie prekážky zaistenia žalobkyne z dôvodu veľmi pravdepodobného udelenia azylu, v konotácii na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 147/2013-50, podľa názoru správneho súdu nie je dôvodná. Jednak sa judikovaný prípad týka opäť zaistenia na účel administratívneho vyhostenia cudzinca, čo nie je totožný dôvod zaistenia žalobkyne a jednak nemožno v tomto konaní prejednať rozhodnutie iného správneho orgánu (Migračného úradu Slovenskej republiky), ktorý je procesne nezávislý pri posudzovaní dôvodov na udelenie medzinárodnej ochrany. Inými slovami vyjadrené, nemožno vôbec predpokladať ako príslušný správny orgán rozhodne v tak na dokazovanie náročnom správnom konaní.

37. K námietke využitia alternatív k zaisteniu žalobkyne, najmä postupom podľa § 23 ods. 3 písm. c/, resp. § 23a ods. 1 zákona o azyle správny súd uvádza, že táto námietka taktiež nemôže obstať, pretože u žalobkyne vzhľadom na doterajšie okolnosti (pozri 3. a 5. bod rozsudku) existuje značné riziko úteku. Keďže o týchto skutočnostiach žalovaný správny orgán nemá kompetenciu rozhodnúť (o priepustke rozhoduje ministerstvo) a vzhľadom na to, že v minulosti práve takúto priepustku v zmysle § 23a ods. 1 zákona o azyle žalobkyňa zneužila na útek z územia Slovenskej republiky, čím zmarila azylové konanie, je takáto eventualita v súčasnosti vylúčená.

38. Posledný okruh námietok právneho zástupcu sa týkal spochybnenia existencie rizika úteku u žalobkyne a v tejto súvislosti aj k spochybneniu zrozumiteľnosti odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia vo vzťahu ku umiestneniu žalobkyne v ZT I.. V správnom konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa nepovažuje Slovenskú republiku, ako cieľovú krajinu, o čom svedčí aj jej

doterajšie správanie. Zo zápisnice o vyjadrení účastníka konania č. PPZ-HCP-PO9-2019/0460077-012 zo dňa 22.08.2019 str. 6, predposledná odpoveď vyplýva, že žalobkyňa nechcela opustiť G. (v zmysle Dublin III) a vyhrážala sa vyskočením z okna, pričom o azyl v Slovenskej republike požiadala za účelom ďalšej migrácie. Z týchto okolností a výpovedí žalobkyne možno jednoznačne právne uzavrieť, že žalobkyňa bola zákonným spôsobom zaistená v zmysle § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, pretože existuje riziko jej úteku do iných krajín Európskej únie a vzhľadom na prebiehajúce azylové konanie považuje jej fyzickú prítomnosť v azylovej procedúre za nevyhnutnú. Vzhľadom na vyššie uvedené (bod 37. rozsudku) nebolo možné žalobkyňu umiestniť ani v azylovom zariadení Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v I., preto žalovaný správny orgán aj v tomto smere rozhodol v súlade so zákonom.

39. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku.

Podľa § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar môže uložiť povinnosť podľa odseku 1 len vtedy, ak štátny príslušník tretej krajiny preukáže zabezpečenie ubytovania počas trvania tejto povinnosti a finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6; to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl. O uložení povinnosti podľa odseku 1 môže policajný útvar rozhodnúť aj počas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny. Proti rozhodnutiu o uložení povinnosti podľa odseku 1 sa nemožno odvolať.

40. Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, má každý právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom, zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

41. Podľa čl. 15 ods. 1, druhá veta, Smernica 2008/115/ES, zaistenie sa vždy uskutočňuje na čo najkratšie obdobie, trvá, len pokiaľ prebiehajú prípravy na odsun a vykonáva sa s náležitou starostlivosťou.

42. Správny súd, ako bolo vyššie konštatované, po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že žalovaný postupoval vo veci zákonným spôsobom, náležite zistil skutkový stav veci, v konaní správne aplikoval ním označené ustanovenia právneho predpisu a rozhodnutie riadne odôvodnil. Jeho rozhodnutie je v súlade so zákonom o pobyte cudzincov a medzinárodnými predpismi, ako je vyššie uvedené.

43. Správny súd dospel k záveru, že žalovaný sa podrobne zaoberal všetkými skutočnosťami, ktoré uviedol žalobca, resp. jeho zástupca v rámci konania o jeho zaistení. Žalobné dôvody, ktorými žalobkyňa spochybňovala zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správny súd nepovažuje za dôvodné.

44. Z týchto dôvodov súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia správnu žalobu vo veci zaistenia podľa § 229 SSP zamietol, majúc za to, že táto vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nie je dôvodná.

45. O trovách konania správny súd rozhodol podľa § 167 SSP tak, že účastníkom nepriznal nárok na ich náhradu, nakoľko žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanému žiadne trovy konania nevznikli.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku, to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu, a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu, treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu, a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g/ až i/ Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.